

derfor en eller anden af Beboerne i Sognet begærer, at der gives en anden Præst i Folketirken eller en Lægmand Lov til at bruge Kirken, skal det, uden at Præsten faar nogen afgørende Stemme i den Sag, tillades — fordi det kan give Anledning til Chitaneri og Drilleri fra Enkeltmands Side, som ikke er tiltalende. Det kan ikke nægtes, det er mere end et Tankesperiment, jeg her kommer med, det kan ske. For øvrigt påstøner jeg, idet jeg synes, at saa længe vi have en Folketirke med Sogmenigheder, saa bør der ogsaa tages et vist Hensyn til Sognepræsten, at den ærede Forslagsstiller heller ikke fuldstændig er kommen bort deraf. Thi ganske vist skal Præsten ved Sognets egen Kirke, ved Sognekirken, selv ikke kunne modsætte sig Forlangendet om, at en anden benytter Kirken, men den Lægmand, som faar Ordet, skal i alt Fald have en Attest fra en anden Sognepræst, saa deri er jo allerede en vis Anerkendelse af, at Sognepræsterne og Kirkerne og disses Brug staa i en vis Forbindelse med hinanden. For øvrigt antager og haaber jeg, at dette Lovforslag kommer til Behandling i et Udvalg, og der ville de forskellige Meninger jo kunne udveksles og muligvis noget komme ud deraf, særlig naar man ikke er alt for fordringsfuld, men en Smule nøjsom.

Falkenstjerne: Det har været mig en Glæde at se, at det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgfreds (S. C. Christensen) har indbragt det foreliggende Lovforslag, ikke fordi jeg egentlig sympatiserer med den Form, hvortil det er kommet frem, idet jeg kunde have ønsket, at det mere bestemt havde været at se af Lovforslaget, hvilke Ulemper ved den nuværende Ordning Forslagsstilleren særlig har haft for Øje ved Forelæggelsen deraf, og hvilke Savn det skulde afhjælpe. Det forekommer mig — men det er kun en mere almindelig Bemærkning — at Lovforslaget er noget vidtspændende, at det ikke er saa bestemt formuleret, som det kunde være ønskeligt. Navnlige naar man tager Hensyn til, hvor vanskeligt det er overhovedet at faa gennemført kirkelige Reformers, saa kan det jo nok være, at denne ubestemte Form, som det foreliggende Lovforslag har, vil yderligere vanskeliggøre det noget mere, end hvis det havde taget bestemt Sigte paa de Mangler og de Savn, som særlig trænge til at afhjælpes. Men selve Princippet i Loven, selve Tanken i den kan jeg fuldt ud sympatisere med.

Naar jeg har bedt om Ordet, er det nærmest for at pege paa enkelte af de Forhold, som jeg mener, at et Lovforslag af

denne Art særlig maatte tage Sigte paa. Jeg vil der først gøre opmærksom paa Valgmenighedernes Stilling. For at der nu for Tiden skal kunne dannes en Valgmenighed her i Landet, er det nødvendigt, at en saadan Menighed skaffer sig en selvstændig Kirke eller Bedesal. Man har naturligvis i sin Tid indsat denne Bestemmelse i Loven om Valgmenighederne for at vanskeliggøre Valgmenigheders Dannelse, for ligesom at faa en Garanti for, at der er en tilstrækkelig stor Kreds og tilstrækkelig varm Interesse og Kærlighed til denne Sag oppe, inden Myndighederne give deres Samtykke dertil; man har med andre Ord villet hæmme Valgmenighedsdannelsen derved. Det kan jo for den Tid have været ganske naturligt at se saaledes paa Sagen, men jeg tror, at efter at der nu er gaaet snart en Halvsættalder, siden vi fik Loven om Valgmenigheder, og efter at vi have set, hvorledes denne Lov har virket, maa de kirkelige Myndigheder være komne til den Erkendelse, at denne Lov i det hele taget kun har haft gode Virkninger, at saa langt fra at blive misbrugt er den kun blevet forholdsvis lidt brugt, og at de Valgmenigheder, der have dannet sig i Aarenes Lov, ere dannede paa en naturlig og fuldt berettiget Basis, som Myndighederne med en god Samvittighed og et glad Hjerte have kunnet anerkende. Det er jo først i det allersidste Par Aar, at Valgmenighedsbevægelsen er naaet til Hovedstaden, hvad der ogsaa viser, hvor langsom — og jeg tror ogsaa, jeg kan sige: hvor sund denne Udvikling har været. Men jeg tror ogsaa, at nu er det Tidspunkt kommet, hvor det kunde være i sin gode Orden at foretage en Revision af Valgmenighedsloven, og et af de Punkter, som netop trænge til at revideres, er den Bestemmelse, at en Valgmenighed for at skaffe sig Anerkendelse af Folketirken skal have en selvstændig Kirkebygning eller Bedesal. Og jeg tror, at intet vilde være naturligere, naar man tænker paa at forandre Loven om Brugen af Sognekirkerne, end at man saa giver Valgmenighederne Ret til at benytte Sognekirken paa den Tid, hvor den ikke benyttes. Man vilde derved spare Valgmenigheden for en meget betydelig Udgift, og idet man sparer Valgmenigheden derfor, sparer man jo hele Befolkningen derfor. I et Land, hvor der ofres saa umaadelig meget i kirkelige Njemed som her i Landet, hvor der er henlagt saa betydelige Midler til det kirkelige Livs Fremme, er der, forekommer det mig, ingen Grund til, at man yderligere skal paalægge dem, der vise særlig stærk kirkelig Interesse, at bygge deres egen Kirke, naar der ligger